

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 15 2019, nummers 427 – 451 dinsdag 16 april 2019

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2019

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	8
Omgevingsrecht	9
Wabo	9
8.40- en 8.42-AMvB's.....	13
Planschade.....	15
Natuurbescherming.....	16

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Ambtenarenrecht.....	18
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	20
Bijstand	21
Vreemdelingenrecht.....	22
Inreisverbod	22
Asiel.....	23
Richtlijnen en verordeningen.....	25
Vreemdelingenbewaring	26

Algemeen bestuursrecht

JnB2019, 427

MK ABRS, 10-04-2019, 201805400/1/A2

examencommissie beroepsopleiding advocaten.

Awb 8:4 lid 3 aanhef en onder b

Examenreglement beroepsopleiding advocaten oktober 2015 (hierna: Examenreglement) 15

BESLUIT. Kennen of kunnen. De beslissing op een verzoek als bedoeld in artikel 15, tweede lid, van het Examenreglement is geen besluit van algemene strekking, inhoudende nadere regels voor de examinering of toetsing, dat de wetgever van beroep heeft willen uitzonderen.

Besluit waarbij de examencommissie een verzoek van [appellante] om toekenning van een aangepaste toetswijze heeft afgewezen. [...]

[appellante] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het in deze zaak gaat om een in artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb bedoeld besluit waartegen geen beroep kan worden ingesteld. [...]

Bij het voorstel van wet van 23 januari 1992 tot wijziging van onder meer de Awb (Kamerstukken II 1991/92, 22 495, nr. 2), is in artikel 8.1.1.1, eerste lid, bepaald dat een belanghebbende tegen een besluit beroep kan instellen bij de rechtbank. In artikel 8.1.1.5, aanhef en onder e, is bepaald dat geen beroep kan worden ingesteld tegen een besluit "inhoudende een beoordeling van het kennen of kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst". Uit de geschiedenis van de totstandkoming van deze laatste bepaling (Kamerstukken II 1991/92, 22 495, nr. 3, blz. 105) volgt dat deze uitzondering is ontleend aan de voorheen geldende Wet Arob, die in deze uitzondering voorzag omdat beslissingen, inhoudende een examenuitslag of een uitslag op elke andere wijze van toetsen van het kennen of kunnen van een kandidaat of leerling, "zich niet lenen voor beoordeling door de administratieve rechter". In de toelichting is verder vermeld dat aan deze uitzondering geen wijdere strekking dient te worden toegekend dan deze onder de Wet Arob had. Derhalve is de beoordeling van "het kennen of kunnen", bijvoorbeeld bij de uitvoering van de arbeidsongeschiktheidswetgeving, niet uitgezonderd van beroep op de rechtbank. Dat betekent dat alleen die gevallen zijn uitgezonderd waarin iemand is "opgegaan" voor een proef of een examen, aldus de memorie van toelichting.

Bij nota van wijziging van 12 oktober 1993 (Kamerstukken II 1993/94, 23 258, nr. 5) is het voorstel van wet van 23 januari 1992 gewijzigd en is aan het voorgestelde artikel 8.1.1.5, aanhef en onder e, toegevoegd: "dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing,". Blijkens de in de nota opgenomen toelichting zou door het openstellen van beroep tegen besluiten in het voorgestelde artikel 8.1.1.1, ook beroep mogelijk zijn tegen besluiten inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor de examinering of toetsing (bijvoorbeeld over de toegestane hulpmiddelen bij examens) - alle besluiten van algemene strekking. Dat is niet wenselijk, omdat deze besluiten ten nauwste zijn verbonden met de beoordeling van het kennen en kunnen van de

examenkandidaat, welke besluiten - alle beschikkingen - niet vatbaar zijn voor beroep. Bovendien zou de tenuitvoerlegging van een uitspraak van de administratieve rechter lang na afloop van het examen of de toetsing tot grote praktische problemen kunnen leiden. Het is immers vrijwel ondoenlijk om dan nog de examens in het algemeen te herzien en het kan ook de kandidaat die inmiddels aan een vervolgopleiding is begonnen voor grote problemen stellen, aldus de nota van wijziging.

Het besluit van de examencommissie is geen beoordeling van het kennen of kunnen van [appellante]. Evenmin zijn bij het besluit opgaven of beoordelingsnormen vastgesteld. Het betoog spitst zich toe op de vraag of bij het besluit nadere regels voor de examinering of toetsing zijn vastgesteld.

Artikel 15 van het Examenreglement biedt de stagiaire met een functiebeperking de mogelijkheid om de examencommissie te verzoeken om de toetsen, in afwijking van de algemeen voorgeschreven toetswijze, te mogen afleggen op een wijze die zo veel als mogelijk is aangepast aan de individuele beperking. De beslissing op het verzoek werkt uitsluitend jegens de aanvrager en is dan ook geen besluit van algemene strekking, maar een beschikking als bedoeld in artikel 1:3, tweede lid, van de Awb. Verder valt niet in te zien dat door een uitspraak van de bestuursrechter over zo'n besluit, in algemene zin toetsen zouden moeten worden herzien en andere kandidaten daardoor voor grote problemen worden gesteld. De beslissing op een verzoek als bedoeld in artikel 15, tweede lid, van het Examenreglement is ook geen besluit van algemene strekking, inhoudende nadere regels voor de examinering of toetsing, dat de wetgever blijkens de hiervoor, onder 5.1, vermelde toelichting van beroep heeft willen uitzonderen.

Gelet op het voorgaande kan het besluit van de examencommissie van 16 oktober 2017 niet worden gerekend tot de besluiten als bedoeld in artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

Het betoog slaagt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:1075](https://www.eclis.nl/ECLI/NL/RVS/2019/1075)

JnB2019, 428

ABRS, 10-04-2019, 201802175/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Súdwest-Fryslân, appellant.

Awb 4:85 lid 1, 4:93 lid 1

Faillissementswet (hierna: Fw) 53 lid 1

BESTUURLIJKE GELDSCHULD. Een bestaande vordering als bedoeld in artikel 4:93, eerste lid, van de Awb moet van publiekrechtelijke aard zijn om met een bestuursrechtelijke geldschuld te kunnen worden verrekend. Die bepaling ziet niet op verrekening van een bestuursrechtelijke geldschuld van een bestuursorgaan aan een burger met een civielrechtelijke geldschuld van een burger aan dat bestuursorgaan.

De verrekening van artikel 53 van de Fw kan niet bij Awb-besluit worden uitgeoefend.

Besluit waarbij het college de aan [kinderopvang en peuterspeelzalen] verleende subsidies heeft vastgesteld en daarbij bepaald dat het bedrag dat [kinderopvang] nog tegoed heeft wordt verrekend met een openstaande huurschuld van [kinderopvang] aan

de gemeente Súdwest-Fryslân. Bij besluit heeft het college het door [curator] daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. [...]

In geschil is of het college het nog aan [kinderopvang] uit te betalen bedrag aan subsidie bij het besluit tot subsidievaststelling heeft mogen verrekenen met het bedrag aan huurachterstand bij de gemeente. [...]

Het college heeft hoger beroep ingesteld omdat het zich niet kan verenigen met het oordeel van de rechtbank dat verrekening niet is toegestaan en de daaruit voortvloeiende beslissing. Het college is het wel met de rechtbank eens dat artikel 4:93 van de Awb niet van toepassing is, maar stelt dat dit onverlet laat dat het de bevoegdheid tot verrekening toekomt op grond van artikel 53 van de Fw. [...]

[curator] bestrijdt het oordeel van de rechtbank dat artikel 4:93 van de Awb in dit geval niet van toepassing is omdat geen sprake is van twee bestuursrechtelijke geldschulden. [...]

Wat betreft de vraag naar de toepasselijkheid van artikel 4:93 van de Awb heeft de rechtbank terecht vooropgesteld dat die bepaling is opgenomen in titel 4.4 van de Awb, met als opschrift 'bestuursrechtelijke geldschulden'. Wat in die titel, en dus ook in artikel 4:93, moet worden verstaan onder 'geldschuld' volgt uit artikel 4:85, eerste lid. Zoals ook in artikel 4:42 staat, stelt de beschikking tot subsidievaststelling het bedrag van de subsidie vast en geeft deze aanspraak op betaling van het vastgestelde bedrag. Dat is een besluit dat vatbaar is voor bezwaar en beroep. Daarmee is sprake van een geldschuld van een bestuursorgaan in de zin van titel 4.4. Naast een geldschuld, heeft artikel 4:93 het in het eerste lid over een 'bestaande vordering'. Zoals [curator] ook stelt, wordt dit begrip in de Awb niet verder uitgelegd. Het ligt echter naar het oordeel van de Afdeling niet voor de hand hieronder ook andere vorderingen dan publiekrechtelijke te begrijpen. Uit de plaatsing in titel 4.4 kan al worden afgeleid dat artikel 4:93 alleen betrekking heeft op de onderlinge verrekening van twee bestuursrechtelijke geldschulden. Dat dit ook de bedoeling van de wetgever is geweest wordt bevestigd door de geschiedenis van de totstandkoming van de Vierde tranche van de Awb (Kamerstukken II 2003/04, 29 702, nr.3). De Afdeling wijst daarbij, zonder uitputtend te zijn, op de hierna, onder 8.2, weergegeven passages uit de memorie van toelichting.

In het algemeen deel van het hoofdstuk over de bestuursrechtelijke geldschulden van de memorie van toelichting staat dat aan een van het Burgerlijk Wetboek (BW) afwijkende regeling van de verrekening behoefte is. Niet goed voorstelbaar is immers dat een burger met een beroep op de regels inzake verrekening uit het BW (artikelen 6:127 e.v.) het betalen van een geldboete zou kunnen weigeren, omdat hij nog recht heeft op huursubsidie van de staat. De publiekrechtelijke taken die door verschillende bestuursorganen binnen een en hetzelfde openbare lichaam worden verricht, zijn zo divers dat verrekening van uit die taken voortvloeiende geldvorderingen in beginsel niet aan de orde kan zijn (p. 11). De algemene regeling beoogt ook tegemoet te komen aan de behoefte aan duidelijkheid over het toepasselijke recht betreffende bestuursrechtelijke geldschulden en de toegankelijkheid daarvan (p. 13). De reikwijdte van de voorgestelde regeling is beperkt tot de bestuursrechtelijke geldschulden. Kenmerk van een bestuursrechtelijke betalingsverplichting is dat de grondslag van de betalingsverplichting

van bestuursrechtelijke oorsprong is. Voor de toepassing van de voorgestelde regeling is vereist dat de betalingsverplichting ofwel voortvloeit uit een bestuursrechtelijk wettelijk voorschrift ofwel uit een daartoe strekkend besluit dat vatbaar is voor bezwaar of voor beroep bij de bestuursrechter. Aldus wordt voor het onderscheid tussen bestuursrechtelijke en privaatrechtelijke geldschulden in beginsel aangesloten bij de afbakening tussen publiekrechtelijke en privaatrechtelijke rechtshandelingen op grond van artikel 1:3 van de Awb (p. 19). Verderop in de toelichting is te lezen dat de beperking van de reikwijdte van het voorstel tot bestuursrechtelijke geldschulden betekent dat niet alle betalingsverplichtingen waarbij een van beide partijen een bestuursorgaan is, door het wetsvoorstel worden bestreken. Betalingsverplichtingen die hun grondslag vinden in het privaatrecht vallen er niet onder. Hierbij moet worden gedacht aan betalingsverplichtingen uit overeenkomst, onrechtmatige daad of onverschuldigde betaling, althans voor zover de bestuursrechter niet bevoegd is om van geschillen hieromtrent kennis te nemen (p. 20). Bij het voorgestelde artikel 4.4.1.1 (artikel 4:85) is in de memorie van toelichting benadrukt dat de regeling vanzelfsprekend beperkt is tot bestuursrechtelijke geldschulden. Op privaatrechtelijke geldschulden is zij niet van toepassing, zoals ook in het algemeen deel van dit hoofdstuk van deze toelichting is uiteengezet (p. 29). Bij het voorgestelde artikel 4.4.1.9 (artikel 4:93) vermeldt de toelichting dat de publiekrechtelijke taken die door verschillende bestuursorganen binnen een en hetzelfde openbaar lichaam worden uitgeoefend, in zodanige mate uiteenlopen dat het in algemene zin toestaan van verrekening van met die taken samenhangende geldvorderingen - zonder daaraan nadere beperkingen te stellen - in beginsel ongewenst is. Het is om die reden van belang dat verrekening slechts kan plaatsvinden indien daarvoor in bijzondere wetgeving een voorziening is getroffen (p. 41).

Naar het oordeel van de Afdeling moet een bestaande vordering als bedoeld in artikel 4:93, eerste lid, van de Awb van publiekrechtelijke aard zijn om met een bestuursrechtelijke geldschuld te kunnen worden verrekend. Die bepaling ziet niet op verrekening van een bestuursrechtelijke geldschuld van een bestuursorgaan aan een burger met een civielrechtelijke geldschuld van een burger aan dat bestuursorgaan. In dit geval leidt de subsidievestiging wel tot een bestuursrechtelijke geldschuld van het college aan [kinderopvang], maar leidt de - ten tijde van de subsidievestiging al bestaande - huurschuld van [kinderopvang] niet tot een publiekrechtelijke vordering van het college op [kinderopvang] en dus niet tot een bestuursrechtelijke geldschuld van [kinderopvang] aan het college.

Nu daarom in dit geval artikel 4:93 van de Awb toepassing mist en verrekening op basis van deze bepaling niet mogelijk is, komt de Afdeling strikt genomen niet toe aan het deel van het betoog van [curator] dat hier niet is voldaan aan het vereiste dat de verrekeningsbevoegdheid bij wettelijk voorschrift is voorzien. De Afdeling merkt daarover ter voorlichting van de rechtspraak wel op dat een wettelijk voorschrift als bedoeld in het eerste lid van artikel 4:93 een wettelijk voorschrift moet zijn dat uitdrukkelijk betrekking heeft op een bestuursrechtelijke geldschuld, zoals bijvoorbeeld voor verrekening van terug te vorderen subsidiebedragen is neergelegd in het derde lid van

artikel 4:57 van de Awb. Er moet een publiekrechtelijke grondslag zijn. Een algemene civielrechtelijke bepaling voldoet niet. [...]

Het college betoogt dat de conclusie dat artikel 4:93 van de Awb geen grondslag kan vormen voor verrekening onverlet laat dat het de bevoegdheid tot verrekening toekomt op grond van artikel 53 van de Fw. [...]

De Afdeling overweegt hierover dat het college bij het besluit [...] in het kader van de subsidievaststelling, heeft beoogd een publiekrechtelijke verrekening toe te passen. Het college was echter niet bevoegd tot een publiekrechtelijke verrekening omdat niet is voldaan aan de toepassingsvoorwaarde van artikel 4:93 van de Awb dat het gaat om twee bestuursrechtelijke geldschulden. De verrekening van artikel 53 van de Fw kan niet bij Awb-besluit worden uitgeoefend. Dit betekent dat de rechtbank terecht, onder gegrondverklaring van het beroep en vernietiging van het besluit [...], het besluit [...] heeft herroepen voor zover de subsidie is verrekend met de huurschuld. Of verrekening via de privaatrechtelijke weg kan door het (alsnog) inroepen van artikel 53 van de Fw in het faillissement, staat niet ter beoordeling van de Afdeling. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:1146](#)

JnB2019, 429

ABRS, 10-04-2019, 201804797/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Schagen.

Awb 6:11

BEZWAARTERMIJN. PASSEREN VAN GEBREKEN. I.c. bestaat er in de door [appellant] aangevoerde omstandigheden geen aanleiding de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten als bedoeld in artikel 6:11 van de Awb. Het moment waarop [appellant] op de hoogte is geraakt van het besluit is bepalend en niet het moment waarop hij eventueel in bezit zou zijn geraakt van het besluit. Dat aan [appellant] niet het besluit is uitgereikt, is daarom niet van belang. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 17 januari 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:135](#)). Daarnaast bestond er voor het college geen verplichting om [appellant] tijdens het gesprek van [...] op de mogelijkheid van het maken van bezwaar te wijzen.

[ECLI:NL:RVS:2019:1107](#)

JnB2019, 430

CRvB, 04-04-2019 (publ. 09-04-2019), 17/7875 ANW

Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank.

Awb 6:11

BEZWAARTERMIJN. PASSEREN VAN GEBREKEN. I.c. heeft appellant geen omstandigheden aangevoerd op grond waarvan die overschrijding van de bezwaartermijn verschoonbaar is te achten in de zin van artikel 6:11 van de Awb. De detentie van appellant is niet als zodanig aan te merken, omdat niet is gebleken dat appellant vanuit zijn detentie in Frankrijk niet in staat zou zijn om ervoor te zorgen dat hij (tijdig) op de hoogte zou worden gebracht van zijn post.

[ECLI:NL:CRVB:2019:1212](#)

JnB2019, 431

ABRS, 10-04-2019, 201804144/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Awb 1:3 lid 1

HERHAALD BESLUIT. Een herhaald besluit is slechts een besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb, indien het rechtsgevolgen in het leven roept die niet reeds door een eerder besluit teweeg waren gebracht. I.c. heeft de Belastingdienst/Toeslagen ter zitting toegelicht dat de besluiten van 23 april 2013 en 14 maart 2014 weliswaar beide strekken tot nihilstelling van de voorschotten huurtoeslag over 2013, maar dat tussentijds bij besluit van 31 december 2013 voorschotten huurtoeslag voor de periode vanaf 1 augustus 2013 zijn toegekend. Gelet op het besluit van 31 december 2013 strekte het besluit van 14 maart 2014 ertoe om het over 2013 aan [appellant] toegekende voorschot huurtoeslag opnieuw op nihil te stellen. Gelet op deze toelichting wordt geoordeeld dat het besluit van 14 maart 2014 ertoe strekte om nieuwe rechtsgevolgen tot stand te brengen. Derhalve is het besluit van 14 maart 2014 door de rechtbank ten onrechte aangemerkt als een herhaald besluit, waartegen geen rechtsmiddelen kunnen worden aangewend.

[ECLI:NL:RVS:2019:1106](#)

JnB2019, 432

MK Rechtbank Oost-Brabant, 10-10-2018 (publ. 09-04-2019), SHE 17/2602

heffingsambtenaar van de Belasting Samenwerking Oost-Brabant, verweerder.

Awb 8:41 lid 1

GRIFFIERECHT. Betalingsonmacht. Ook voor rechtspersonen staat de weg open om een beroep te doen op betalingsonmacht en ook zij kunnen, onder omstandigheden, in aanmerking komen voor vrijstelling van griffierecht.

Verwijzing naar het arrest van de HR van 20 februari 2015

([ECLI:NL:HR:2015:354](#)) en de uitspraken van het gerechtshof 's-Hertogenbosch van 26 februari 2016 ([ECLI:NL:GHSHE:2016:706](#)) en de rechtbank Noord-Nederland van 5 april 2018 ([ECLI:NL:RBNNE:2018:1197](#)). Met de in het arrest van de HR gegeven richtlijnen voor de behandeling van een beroep door een natuurlijk persoon op betalingsonmacht, zijn rechtspersonen niet uitgesloten van de mogelijkheid om een beroep te doen op betalingsonmacht.

[ECLI:NL:RBOBR:2018:5028](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2019, 433

Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 08-04-2019, AWB 19/1107, 19/1113, 19/1114 en 19/1137

het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Ede, van de gemeente Nijkerk, van de gemeente Barneveld, verweerders.

Omgevingsverordening Gelderland 2.5.5.1

HANDHAVING. Voor alle verzoekers geldt dat zij zonder de benodigde omgevingsvergunningen geiten houden. Daarmee overtreden zij de wet. De overtreding is verder niet meer te legaliseren. Een omgevingsvergunning voor het houden van geiten kan sinds 30 augustus 2017 namelijk niet meer verleend worden, omdat in artikel 2.5.5.1, eerste lid, van de Omgevingsverordening Gelderland, zakelijk gesteld, is bepaald dat het verboden is om geitenhouderijen (nieuw) te vestigen of uit te breiden. De voorzieningenrechter is er niet van overtuigd dat er heel dringende redenen zijn op grond waarvan verweerder nu zou moeten handhaven. Niet gebleken is dat er zodanig grote (volksgezondheids)belangen zijn dat juist nu, in het lammerseizoen, op deze wijze moet worden gehandhaafd. Treft een voorlopige voorziening.

[ECLI:NL:RBGEL:2019:1507](https://www.rechtspraak.nl/ECLI/CLI/2019/1507)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2019, 434

ABRS, 10-04-2019, 201804407/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Borne.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 1.1a

Activiteitenbesluit milieubeheer 1.3c

WABO. PLATTELANDSWONING. Omgevingsvergunning voor paardenhouderij op [locatie 1]. De woning op [locatie 1] maakte voorheen deel uit van een agrarische inrichting die nu, weliswaar in andere vorm, door [appellant] op [locatie 2] wordt voortgezet. Gezien de bestemming van de woning zijn artikel 1.1a, eerste lid, Wabo en artikel 1.3c Activiteitenbesluit milieubeheer van toepassing op de woning. Dit betekent dat voor de toepassing van deze wetgeving op de varkenshouderij van [appellant] [red: op locatie 2], de woning wordt beschouwd als onderdeel van die varkenshouderij.

[...] omgevingsvergunning [...] voor het in strijd met het bestemmingsplan gebruiken van het perceel [...] [locatie 1] [...] voor een [...] paardenhouderij [...].

[...] [appellant] is de eigenaar van het perceel [...] [locatie 2] [...] en exploiteert daar een varkenshouderij.

[...] [appellant] stelt verder dat door vestiging van een paardenhouderij op [locatie 1] de daar aanwezige plattelandswoning feitelijk de bedrijfswoning bij de paardenhouderij zal worden.

[...] Vast staat dat de woning op [locatie 1] voorheen deel uitmaakte van een agrarische inrichting die nu, weliswaar in andere vorm, door [appellant] op [locatie 2] wordt voortgezet. Deze woning is in het bestemmingsplan met de aanduiding [...] bestemd tot plattelandswoning. [...] Gezien de bestemming van de woning zijn artikel 1.1a, eerste lid, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht en artikel 1.3c van het Activiteitenbesluit milieubeheer van toepassing op de woning. Dit betekent dat voor de toepassing van deze wetgeving op de varkenshouderij van [appellant], de woning wordt beschouwd als onderdeel van die varkenshouderij. Het vergunnen van een nieuw agrarisch bedrijf binnen het bouwvlak, zelfs al wonen de eigenaren van dat bedrijf in de woning, kan niet tot gevolg hebben dat de woning planologisch gezien van de varkenshouderij wordt gescheiden. Voor een dergelijke verandering is een wijziging van het bestemmingsplan nodig, waartegen [appellant] zou kunnen opkomen. De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat het besluit [...] niet de door [appellant] gevreesde gevolgen voor de exploitatie van zijn varkenshouderij kan hebben, zodat het college daar geen rekening mee hoefde te houden. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:1120](#)

JnB2019, 435

Voorzieningenrechter Rechtbank Limburg, 08-04-2019, ROE 19 / 129 en ROE 19 / 616

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Maastricht, verweerder.
Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.10 lid 1

WABO. BESTEMMINGSPLAN. Uitleg begrip "vervangende nieuwbouw" in planregels.

[...] omgevingsvergunning verleend voor het slopen van een bestaande woning en het geheel vervangen door een nieuwe woning [...]

[...] De voorzieningenrechter overweegt dat op grond van artikel 15.2.2, aanhef en onder a, van de planregels ter plaatse slechts 'vervangende nieuwbouw' rechtstreeks is toegestaan. De betekenis van het begrip 'vervangende nieuwbouw' is in het bestemmingsplan niet omschreven. [...] In Van Dales Groot woordenboek wordt 'vervangende' gedefinieerd als 'de plaats innemen van'. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter kan 'vervangende nieuwbouw' op grond van deze definitie niet van een grotere omvang dan de bestaande bebouwing zijn. Dit oordeel is in overeenstemming met de door de Afdeling gegeven uitleg aan dit begrip (zie r.o. 20.8 van de uitspraak van 10 januari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:52](#)).

Dat de bedoeling van de planwetgever mogelijk een andere was, kan hieraan niet afdoen. [...] In de mogelijkheid om van het bepaalde in artikel 15.2.2, aanhef en onder a, van de planregels binnenplans af te wijken, heeft de planwetgever niet voorzien.

[ECLI:NL:RBLIM:2019:3330](#)

JnB2019, 436

MK ABRS, 10-04-2019, 201805464/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c, 2.12 lid 1 aanhef en onder a, onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 4, aanhef en onder 11

WABO. EVENEMENT. VOORSCHRIFTEN. Omgevingsvergunning evenement "Reggae Lake Festival 2016". In het primaire besluit staat dat aan de vergunning voorschriften zijn verbonden die zijn opgenomen in de bijlagen. Bij de vergunning behoren 22 bijlagen waaronder een evenementenvergunning (met voorschriften) en een aantal adviezen en rapporten. Omdat de voorschriften niet in de vergunning zelf zijn vermeld, maar daarvoor wordt verwezen naar een grote hoeveelheid bijlagen en niet duidelijk is welke in de bijgevoegde adviezen en rapporten genoemde afspraken en maatregelen als voorschriften hebben te gelden, heeft de rechtbank terecht overwogen dat de vergunning op dit punt in strijd is met het rechtszekerheidsbeginsel.

[ECLI:NL:RVS:2019:1139](https://ecli.nl/RVS:2019:1139)

JnB2019, 437

MK Rechtbank Gelderland, 05-04-2019 (publ. 09-04-2019), AWB 18/1520

college van gedeputeerde staten van Gelderland, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef en onder e

Activiteitenbesluit milieubeheer 2.3a lid 1 en 2

Besluit milieueffectrapportage categorie D18.1

WABO-milieu. AFVAL. MER. Gelet op de ruime uitleg die het HvJ in het Massafra-arrest van 23 november 2006 ([ECLI:EU:C:2006:732](https://ecli.eu:C:2006:732)) geeft aan het begrip "afvalverwijdering" zijn de handelingen i.c. aan te merken als handelingen die leiden tot de verwijdering van afvalstoffen, ook al vindt de verwijdering niet binnen de inrichting zelf plaats. Omdat ook voor het overige voldaan wordt aan de voorwaarden van categorie D18.1 bestond er een m.e.r.-beoordelingsplicht. GEURHINDER. I.c. is de IPPC-installatie beperkt tot de opslag van gevaarlijke afvalstoffen. Dat andere afvalstromen gevaarlijk afval kunnen bevatten maakt niet dat deze gehele afvalstroom als gevaarlijk afval moet worden aangemerkt. De BREF Afvalbehandeling uit 2006, waaraan verweerder voor de hele inrichting heeft getoetst, bevat geen BBT-conclusies met betrekking tot de emissie naar de lucht die van toepassing zijn op de hier aan de orde zijnde tijdelijke opslag van gevaarlijke afvalstoffen. Afdeling 2.3 van het Activiteitenbesluit is ook voor wat betreft de opslag van gevaarlijk afval van toepassing.

Besluit waarbij een omgevingsvergunning is verleend voor het oprichten en in werking hebben van een inrichting waar afvalstoffen worden op- en overgeslagen. [...]

M.e.r.-beoordeling

Eisers betogen dat sprake is van een (informele) m.e.r.-beoordelingsplicht omdat de vergunde activiteit valt onder categorie D18.1 van het besluit m.e.r. Volgens eisers dient afvalverwijdering op grond van het Massafra-arrest (arrest van het Hof van Justitie (HvJ) van 23 november 2006, [ECLI:EU:C:2006:732](https://ecli.eu:C:2006:732)) in ruime zin te worden opgevat in die zin dat het alle handelingen omvat die leiden tot hetzij verwijdering van afvalstoffen in de strikte zin van het woord, hetzij tot nuttige toepassing daarvan. [...]

Op grond van de bijlage bij het besluit m.e.r. is sprake van een m.e.r.-beoordelingsplicht bij de wijziging of uitbreiding van een installatie voor de verwijdering van afval met een capaciteit van 50 ton of meer (categorie D18.1). Niet in geschil is dat binnen de inrichting handelingen met afvalstoffen worden uitgevoerd, en dat de capaciteit meer dan 50 ton per dag bedraagt. Voor de vraag of ook sprake is van "afvalverwijdering" dient - zoals eisers terecht hebben aangegeven - aansluiting te worden gezocht bij het Massafra-arrest. In dit arrest heeft het HvJ in overweging 44 het volgende overwogen:

"Derhalve moet ervan worden uitgegaan dat het begrip verwijdering van afvalstoffen in de zin van richtlijn 85/337 een autonoom begrip is dat een betekenis moet krijgen die volledig beantwoordt aan het met die richtlijn nagestreefde doel, dat in punt 36 van het onderhavige arrest in herinnering is gebracht. Derhalve dient dit begrip, dat niet gelijkstaat met dat van afvalverwijdering in de zin van richtlijn 75/442, in ruime zin aldus te worden opgevat dat het alle handelingen omvat die leiden tot hetzij verwijdering van afvalstoffen in de strikte zin van het woord, hetzij tot de nuttige toepassing daarvan."

De voorliggende omgevingsvergunning heeft betrekking op een inrichting waar afvalstoffen worden op- en overgeslagen en waar sortering van huishoudelijk- en bedrijfsafval, grofvuil, metalen, bouw- en sloopafval, grond en stenen plaatsvindt. Tevens worden A-, B- en C-hout en metalen verkleind ('crushen') voorafgaand aan het inladen van containers.

De rechtbank is van oordeel dat gelet op de ruime uitleg die het HvJ geeft aan het begrip "afvalverwijdering" de hiervoor weergegeven handelingen zijn aan te merken als handelingen die leiden tot de verwijdering van afvalstoffen, ook al vindt de verwijdering niet binnen de inrichting zelf plaats. Omdat ook voor het overige voldaan wordt aan de voorwaarden van categorie D18.1 bestond naar het oordeel van de rechtbank een m.e.r.-beoordelingsplicht. De beroepsgrond slaagt.

Toepasselijkheid Activiteitenbesluit met betrekking tot emissies naar de lucht

Verweerder heeft in het bestreden besluit overwogen dat de opslag van gevaarlijke afvalstoffen aan te merken is als een IPPC-installatie. Volgens verweerder is bij tijdelijke opslag van gevaarlijke afvalstoffen emissie naar de lucht niet aan de orde, zodat niet de BREF maar afdeling 2.3 van het Activiteitenbesluit van toepassing is. Deze afdeling is volgens verweerder ook van toepassing op de opslag van de overige afvalstoffen. Eisers stellen zich op het standpunt dat afdeling 2.3 van het Activiteitenbesluit niet van toepassing is. [...]

De rechtbank is van oordeel dat de IPPC-installatie beperkt is tot de opslag van gevaarlijke afvalstoffen. Dat andere afvalstromen gevaarlijk afval kunnen bevatten maakt niet dat deze gehele afvalstroom als gevaarlijk afval moet worden aangemerkt. De andere afvalstromen – en de daarmee samenhangende proceshandelingen – hangen voorts niet rechtstreeks samen met de opslag van het gevaarlijke afval en staan verder ook niet in technisch verband met deze opslag.

Verweerder heeft daarom terecht overwogen dat de IPPC-installatie beperkt is tot de opslag van gevaarlijk afval.

De rechtbank is daarnaast met verweerder van oordeel dat de BREF Afvalbehandeling uit 2006, waaraan verweerder voor de hele inrichting heeft getoetst, geen BBT-conclusies met betrekking tot de emissie naar de lucht omvat die van toepassing zijn op de hier aan

de orde zijnde tijdelijke opslag van gevaarlijke afvalstoffen. De IPPC-installatie heeft slechts betrekking op de opslag van dakafval, C-hout en afgedankte elektrische en elektronische apparatuur (AEEA). Dit zijn geen "odorous materials" zoals genoemd in BAT. Ook hebben eisers niet toegelicht waarom BAT 35 tot en met 41, waarin het gaat over "emissions mainly of dust, odours and VOC and some inorganic compounds", van toepassing zouden zijn op de hier aan de orde zijnde IPPC-installatie.

Verweerder heeft zich daarom naar het oordeel van de rechtbank terecht op het standpunt gesteld dat afdeling 2.3 van het Activiteitenbesluit ook voor wat betreft de opslag van gevaarlijk afval van toepassing is en dat de toepassing van de door eisers genoemde BBT niet door middel van het opnemen van vergunningvoorschriften had moeten worden geborgd. De beroepsgrond faalt. [...]

[ECLI:NL:RBGEL:2019:1491](#)

JnB2019, 438

MK Rechtbank Oost-Brabant, 29-03-2019 (publ. 09-04-2019), SHE 18/1808 en 18/2647

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.31 lid 2 onder b

WABO-milieu. Lasten onder dwangsom. Als niet duidelijk is wat precies is aangevraagd en vergund, komt deze onduidelijkheid voor risico van verweerder en niet voor risico van eiseres. Verweerder moet namelijk aannemelijk maken dat wordt gehandeld in afwijking van de verleende vergunning. Als verweerder dit risico wil vermijden, moet hij een duidelijke vergunning verlenen, of met toepassing van artikel 2.31, tweede lid onder b, van de Wabo door middel van een (ambtshalve) wijziging de eerder verleende vergunning verduidelijken in het belang van de bescherming van het milieu. De drijver van een inrichting moet bepalen voor welke veranderingen van de inrichting hij vergunning wenst te verkrijgen en het bevoegd gezag moet, op de grondslag van die aanvraag, beoordelen of vergunning kan worden verleend. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 10 juni 2015 ([ECLI:NL:RVS:2015:1817](#)). Dit uitgangspunt bij vergunningverlening doet echter niets af aan de hierboven gegeven bewijslastverdeling.

[ECLI:NL:RBOBR:2019:1743](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

JnB2019, 439

MK Rechtbank Oost-Brabant, 05-04-2019, SHE 18/1464 en 18/1485

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant, verweerder.

Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: Activiteitenbesluit) 2.7a

Wet milieubeheer 8.42

ACTIVITEITENBESLUIT. Geurhinder. Artikel 2.7a van het Abm voorziet in een aantal stappen om in knelgevallen een aanvaardbaar hinderniveau te bereiken. Verweerder hoeft niet te kiezen tussen de drie soorten maatwerkvoorschriften in artikel 2.7a, vierde lid, van het Abm, maar deze soorten mogen naast elkaar worden vastgesteld. Het wordt verder toelaatbaar geacht dat in maatwerkvoorschriften ook wordt bepaald dat een rapport van een onderzoek naar de beschikbaarheid van technische voorzieningen en gedragsregels wordt overgelegd waaruit blijkt dat aan het eerste lid wordt voldaan.

Besluit waarbij verweerder, gelet op artikel 8.42 van de Wet milieubeheer en artikel 2.7a, vierde lid, onder c, van het Activiteitenbesluit voor de inrichting van eiseres maatwerkvoorschriften heeft vastgesteld. [...]

Eiseres betwist dat sprake is geweest van het overschrijden van het aanvaardbaar geurhinderniveau als bedoeld in artikel 2.7a van het Abm. [...]

Welke stappen moeten worden genomen om een aanvaardbaar geurhinderniveau te bereiken?

Artikel 2.7a van het Abm voorziet in een aantal stappen om in knelgevallen een aanvaardbaar hinderniveau te bereiken:

- Verweerder zal eerst moeten bepalen wat het aanvaardbaar hinderniveau is. Hierbij moet verweerder rekening houden met de in artikel 2.7a, derde lid, van het Abm genoemde aspecten: de bestaande toetsingskaders, de geurbelasting ter plaatse van geurgevoelige objecten, de aard, omvang en waardering van de geur die vrijkomt bij de betreffende inrichting, de historie van de betreffende inrichting en het klachtenpatroon met betrekking tot geurhinder, de bestaande en verwachte geurhinder van de betreffende inrichting, en de kosten en baten van technische voorzieningen en gedragsregels in de inrichting.

- Als verweerder het vermoeden heeft dat het geurhinderniveau niet tot een aanvaardbaar niveau wordt beperkt, kan verweerder op basis van artikel 2.7a, tweede lid, van het Abm bepalen dat het bedrijf een geuronderzoek laat uitvoeren overeenkomstig de NTA 9065 en de resultaten hiervan overlegt. De rechtbank leidt hieruit af dat verweerder nog niet hoeft te beschikken over een geuronderzoek overeenkomstig de NTA 9065 voor een vermoeden van overschrijding van het aanvaardbaar geurhinderniveau.

- Pas als sprake is van een overschrijding van het aanvaardbaar geurhinderniveau is verweerder bevoegd om maatwerkvoorschriften te stellen. De rechtbank is van oordeel dat de overschrijding wel mede moet blijken uit een geuronderzoek overeenkomstig de NTA 9065. Anders zou er geen enkele noodzaak zijn om de bevoegdheid te creëren om een dergelijk geuronderzoek te verlangen.

- Hierbij kan verweerder op grond van artikel 2.7a, vijfde lid, een geuronderzoek verlangen.

Volgens de rechtbank hoeft verweerder niet te kiezen tussen de drie soorten maatwerkvoorschriften in artikel 2.7a, vierde lid, van het Abm, maar mogen deze soorten naast elkaar worden vastgesteld. Het woordje 'of' waar eiseres op heeft gewezen, sluit niet uit dat voorschriften naast elkaar worden vastgesteld. Het is in de rechtspraak toegelaten dat in een omgevingsvergunning zowel technische eisen als

emissie- of immissie-eisen naast elkaar worden vastgesteld. Dat heeft de rechtbank ook toegelaten in de uitspraak van 17 september 2015 [Red.: [ECLI:NL:RBOBR:2015:5458](#)]. Met de inwerkingtreding van het Abm is niet een vermindering van de beschermingsmogelijkheden beoogd. Daarom valt niet in te zien dat artikel 2.7a, vierde lid, van het Abm er aan in de weg zou staan dat verschillende soorten maatwerkvoorschriften naast elkaar worden vastgesteld.

De rechtbank acht het tot slot toelaatbaar dat in maatwerkvoorschriften ook wordt bepaald dat een rapport van een onderzoek naar de beschikbaarheid van technische voorzieningen en gedragsregels wordt overgelegd waaruit blijkt dat aan het eerste lid wordt voldaan. Verweerder heeft deze bevoegdheid op basis van artikel 2.7a, vijfde lid, van het Abm en er is niets op tegen om een dergelijke verplichting onder het etiket maatwerkvoorschrift te verbinden aan een besluit tot het stellen van maatwerkvoorschriften.

De rechtbank stelt vervolgens vast dat verweerder kennelijk wel het vermoeden heeft dat de geurhinder niet tot een aanvaardbaar niveau wordt beperkt, maar dat verweerder niet heeft bepaald dat eiseres een geuronderzoek overeenkomstig de NTA 9065 moest overleggen. Desgevraagd heeft verweerder aangegeven dat hij van mening was dat dit overbodig was omdat er meerdere geuremissiemetingen bij het bedrijf zijn uitgevoerd. Eiseres heeft hier geen punt van gemaakt en de rechtbank rekent dit verweerder dan ook niet aan. Verweerder denkt echter ook dat het aanvaardbaar geurhinderniveau wordt overschreden en ontleent hieraan de bevoegdheid om maatwerkvoorschriften te stellen. Verweerder zal dit wel aannemelijk moeten maken mede op basis van een geuronderzoek overeenkomstig de NTA 9065. [...]

[ECLI:NL:RBOBR:2019:1896](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2019, 440

MK ABRS, 10-04-2019, 201805859/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Beuningen.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.3

PLANSCHADE. VOORZIENBAARHEID. In dit geval is sprake van verkrijging onder algemene titel. Uit de notariële akte blijkt dat sprake is van toedeling van de woning aan een van de erfgenamen - aan hem - en niet van aankoop van de woning door hem. De betaling die [appellant] aan de andere erfgenamen heeft gedaan, heeft plaatsgevonden in het kader van de akte van verdeling en ter compensatie van overbedeling van [appellant] ten opzichte van de overige erfgenamen. Dit is ook met zoveel woorden tot uitdrukking gebracht in de notariële akte. Het college had [appellant] geen voorzienbaarheid mogen tegenwerpen; actieve risicoaanvaarding mag namelijk niet worden tegengeworpen bij rechtsopvolging onder algemene titel of daarmee gelijk te

stellen wijzen van verkrijging. Verwijzing naar ABRS 28-09-2016

[ECLI:NL:RVS:2016:2582.](#)

[ECLI:NL:RVS:2019:1124](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2019, 441

MK Rechtbank Gelderland, 09-04-2019, AWB 18/4674 en 18/3934

Flora- en faunawet (Ffw) 9

Wet natuurbescherming (Wnb) 1.1 lid 1, 3.1 lid 1, 3.3 lid 1, 3.5 lid 1, 3.8 lid 1, lid 5, 5.3 lid 1, 9.10 lid 2, lid 4

Crisis- en herstelwet

NATUURBESCHERMING. Ontheffing van het verbod om vleermuizen en vogels te doden. Windpark. Belanghebbendheid rechtspersoon. Verweerder heeft het 1% mortaliteitscriterium mogen hanteren. Schrappen stilstandvoorziening en monitoringsverplichting voor vleermuizen in strijd met verbod van reformatio in peius. Verweerder heeft niet deugdelijk gemotiveerd dat geen stilstandvoorziening en monitoringsverplichting voor vogels en vleermuizen in de ontheffing is opgenomen. Niet gemotiveerd op welke wijze alle in aanmerking komende belangen bij het schrappen van de stilstandvoorziening en monitoringsverplichting zijn meegewogen.

[...] [bedrijf 2] wil een windmolenpark bouwen ten oosten van het dorp Netterden en ten noorden van het Natura 2000-gebied "Unterer Niederrhein" in Duitsland. Van dit Natura 2000-gebied is Hetter-Millingerbrug een deelgebied (ook wel "De Hetter" genoemd). Dit gebied ligt direct ten zuiden van het windpark.

[...] Verweerder heeft [...] ontheffingen verleend voor [...] vleermuissoorten en [...] vogelsoorten [...] van het verbod om dieren te doden en te verwonden.

[...] Belanghebbendheid [bedrijf]

[...] [bedrijf] is een zogenoemde "eingetragener Verein", dat wil zeggen, een vereniging zonder winstoogmerk en dus een rechtspersoon naar Duits recht. [...]

[...] Gelet op de doelstelling en de feitelijke werkzaamheden behartigt [bedrijf] een rechtstreeks bij de ontheffing betrokken belang in het bijzonder.

Daar komt nog bij dat niet in geschil is dat de afstand tussen de dichtstbijzijnde windturbine van het windpark en De Hetter 265 meter is. De rechtbank acht het gelet op deze beperkte afstand aannemelijk dat de in gebruik zijnde windturbines zullen leiden tot aanvaringssslachtoffers onder vogel- en vleermuissoorten die - zoals niet is betwist - voorkomen in De Hetter, een gebied dat [bedrijf] in beheer heeft.

De conclusie is dat het belang van [bedrijf] rechtstreeks bij de ontheffing is betrokken.

[...]

[...] Staat van instandhouding

[...] De rechtbank is van oordeel dat verweerder het 1% mortaliteitscriterium heeft mogen hanteren bij de beantwoording van de vraag of de staat van instandhouding van de betrokken diersoorten verslechtert.

[...] Stilstandvoorziening en monitoringsverplichting

Eiseressen zijn het er niet mee eens dat verweerder geen stilstandvoorziening en monitoringsverplichting voor vogels en vleermuizen in de ontheffing heeft opgenomen. De stilstandvoorziening voor vogels en vleermuizen en de monitoringsverplichting voor vogels en vleermuizen waren wél opgenomen in het primaire besluit en in de bij bestreden besluit 1 verleende ontheffing heeft verweerder deze, met uitzondering van de monitoringsverplichting voor vleermuizen, gehandhaafd. Volgens eiseressen waren die voorschriften op zichzelf al onvoldoende want niet vergaand genoeg, maar daar komt bij dat verweerder ten onrechte al deze specifieke voorschriften bij bestreden besluit 2 heeft geschrapt. Volgens eiseressen is de motivering daarvan onvoldoende, omdat alle argumenten die verweerder destijds had vóór het opleggen van de specifieke voorschriften nog steeds gelden. [...]

[...] De rechtbank stelt vast dat verweerder in bezwaar de monitoringsverplichting en de stilstandvoorziening heeft geschrapt, ondanks dat [bedrijf 2] tegen deze voorschriften geen bezwaar heeft gemaakt en tegen het (in het bestreden besluit 1) handhaven van de stilstandvoorziening ook geen beroepsgrond heeft gericht.

Dit is naar het oordeel van de rechtbank in strijd met "het verbod van reformatio in peius". [...]

[...] Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder het schrappen van de stilstandvoorziening voor vleermuizen bovendien niet deugdelijk gemotiveerd. [...] Verder heeft verweerder niet deugdelijk gemotiveerd dat het opnemen van een monitoringsverplichting zonder stilstandvoorziening zinledig is en het schrappen van de stilstandvoorziening dus betekent dat de monitoringsverplichting komt te vervallen. De stilstandvoorziening met monitoringsverplichting voor vogels was opgenomen in de voorschriften 11 tot en met 13 in het primaire besluit. In de bij bestreden besluit 1 verleende ontheffing heeft verweerder deze voorschriften in uitgewerkte vorm gehandhaafd. [...] Afgezet tegen de uitgebreide, en naar het oordeel van de rechtbank begrijpelijke motivering, die verweerder in eerste instantie heeft gegeven voor het handhaven van zowel een stilstandvoorziening als een monitoringsverplichting, is de rechtbank van oordeel dat verweerder het schrappen van een stilstandvoorziening en monitoringsverplichting in bestreden besluit 2 onvoldoende deugdelijk heeft gemotiveerd. De motivering houdt, zo begrijpt de rechtbank, in dat er volgens verweerder op dit moment geen wetenschappelijke onderbouwing is voor het opleggen van een stilstandvoorziening voor vogels. Daarom kan verweerder de noodzaak van een stilstandvoorziening ter beperking van vogelslachtoffers onvoldoende aannemelijk maken. Verweerder baseert zijn standpunt naar eigen zeggen op de Slufter II-uitspraak. [Red: ABRS 22-08-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2772](#).]

[...] De rechtbank ziet echter niet in waarom deze uitspraak van de Afdeling de verstreckende gevolgen voor de aan [bedrijf 2] verleende ontheffing heeft die verweerder stelt dat deze uitspraak heeft. [...]

De rechtbank concludeert daarom dat verweerder het schrappen van de stilstandvoorziening voor vogels in bestreden besluit 2 niet deugdelijk heeft gemotiveerd door te verwijzen naar de inhoud van de Slufter II-uitspraak.

Verder heeft verweerder, net als eerder voor vleermuizen, niet deugdelijk gemotiveerd dat het opnemen van een monitoringsverplichting voor vogels zonder stilstandvoorziening zinledig is en het schrappen van de stilstandvoorziening dus betekent dat de monitoringsverplichting komt te vervallen.

Bovendien heeft verweerder niet gemotiveerd op welke wijze alle in aanmerking komende belangen bij het schrappen van de stilstandvoorziening en monitoringsverplichting zijn meegewogen. [...]

[ECLI:NL:RBGEL:2019:1535](#)

JnB2019, 442

MK Rechtbank Oost-Brabant, 05-04-2019, SHE 18/642

college van gedeputeerde staten van de provincie Noord-Brabant, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69a

Habitatrichtlijn 6

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2

NATUURBESCHERMING. RELATIVITEITSEIS. Vergunning op grond van artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb. Het bedrijf van vergunninghouder ligt vlakbij de golfbanen van eiseres. De rechtbank is van oordeel dat het golfbaancomplex te ver ligt van het dichtstbijzijnde Natura 2000-gebied "De Grootte Peel". Het Natura 2000-gebied behoort niet tot de directe omgeving van de golfbaan. De rechtbank houdt er rekening mee dat de Afdeling in een uitspraak van 20 maart 2019 ([ECLI:NL:RVS: 2019:872](#)) een afstand van een kilometer tussen de woning van een burger en een ander Natura 2000-gebied ook te groot vond. Als een woonafstand van een kilometer te groot is, dan is die afstand zeker te groot voor de golfbaan van eiseres waar bezoekers slechts tijdelijk verblijven. Hetzelfde geldt voor het paviljoen. Dit is niet dé toegang tot het Natura 2000-gebied, dat is het bezoekerscentrum De Pelen. De Wnb en de Habitatrichtlijn strekken daarom kennelijk niet tot bescherming van de belangen van eiseres.

[ECLI:NL:RBOBR:2019:1747](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2019, 443

MK CRvB, 04-04-2019, 18/1577 AW, 18/1584 AW

korpschef van politie.

Besluit algemene rechtspositie politie (Barp) 73, 77 lid 1 aanhef en onder c, 77 eerste lid aanhef en onder j, 78 lid 1, 84 lid 1 aanhef en onder b

AMBTENARENRECHT. PLICHTSVERZUIM. VOORWAARDELIJK STRAFONTSLAG IN VERBAND MET LOONBESLAGEN. Dat appellante, ondanks de door haar getroffen

maatregelen en door toedoen van haar echtgenoot, met de vooraankondigingen van twee nieuwe loonbeslagen werd geconfronteerd, kan redelijkerwijs niet als plichtsverzuim van appellante worden aangemerkt. Nu geen sprake was van plichtsverzuim, was de korpschef niet bevoegd appellante voorwaardelijk strafontslag op te leggen. Nu het besluit tot het verlenen van voorwaardelijk ontslag geen stand houdt, kan ook de tenuitvoerlegging van die straf niet in rechte standhouden.

De korpschef heeft met toepassing van artikel 78, eerste lid, van het Barp wegens plichtsverzuim het voorwaardelijk ontslag ten uitvoer gelegd en appellante per datum van bekendmaking van het besluit strafontslag verleend. Aan dit plichtsverzuim is ten grondslag gelegd dat appellante, ondanks eerdere waarschuwingen, (verbeter)afspraken en twee disciplinaire straffen, niet heeft voorkomen dat de korpschef in oktober 2016 wederom met een loonbeslag ten laste van haar is geconfronteerd.

Raad: Aan appellante wordt verweten dat ze de vooraankondigingen van loonbeslagen van februari 2016 en april 2016 niet heeft voorkomen, ondanks eerdere waarschuwingen, (verbeter)afspraken en de bij besluit van 24 juli 2015 opgelegde disciplinaire straf. Die aankondigingen van loonbeslagen betreffen vorderingen van Ziggo en de ING Bank. Appellante heeft aangevoerd dat deze vorderingen haar niet bekend waren, omdat haar echtgenoot - die voornamelijk elders verbleef, maar vanwege de kinderen wel regelmatig in de woning aanwezig was - haar post stelselmatig wegmaakte. Er was sprake van (cultureel bepaalde) huwelijksproblemen, waarbij haar echtgenoot voortdurend probeerde haar in de problemen te brengen. Het aangekondigde loonbeslag van Ziggo is ontstaan doordat zij naar Telfort is overgestapt, waarbij door de overstapservice ten onrechte een deel van het eerdere abonnement is blijven doorlopen. De hypotheekschuld bij de ING Bank is ontstaan doordat de echtgenoot van appellante geld heeft opgenomen van de gezamenlijke bankrekening die bestemd was voor betaling van de hypotheek, waardoor er onvoldoende saldo op de rekening stond om de termijnen af te schrijven. Zij heeft het door haar verschuldigde bedrag maandelijks op die rekening gestort.

De Raad is van oordeel dat de korpschef onder de gegeven omstandigheden beide vooraankondigingen ten onrechte als plichtsverzuim van appellante heeft aangemerkt. Onweersproken heeft appellante aangevoerd dat destijds bij de ING Bank de verplichting bestond om de betalingen voor de hypotheek via een gezamenlijke rekening te betalen en dat zij de maandelijks door haar verschuldigde bedragen op die rekening heeft gestort. Verder hoefde appellante van Ziggo geen rekening te verwachten, omdat zij in de veronderstelling verkeerde dat het abonnement geheel was opgezegd. Aannemelijk is dat appellante van de betreffende betaalachterstanden pas via de vooraankondigingen van loonbeslag op de hoogte is gebracht, omdat haar post stelselmatig door haar echtgenoot werd zoekgemaakt, zoals hij ook schriftelijk heeft erkend. Het standpunt van de korpschef dat zij dit ook in deze gevallen had kunnen en moeten voorkomen volgt de Raad niet, gezien de ingewikkelde situatie waarin appellante zich bevond. Die omstandigheden zijn ook gebleken uit het disciplinair onderzoek dat door de korpschef is verricht en de bevindingen uit het door het Landelijk Expertisecentrum Eergerelateerd Geweld gedane onderzoek naar de situatie van appellante, waarvan de korpschef op de

hoogte is gesteld. Appellante heeft diverse maatregelen genomen om het zoekmaken van haar post te voorkomen en zij heeft ook, als zij met haar onbekende vorderingen werd geconfronteerd, steeds actie ondernomen om de verschuldigde bedragen onmiddellijk te voldoen. Dat zij, ondanks de door haar getroffen maatregelen en door toedoen van haar echtgenoot, met de vooraankondigingen van twee nieuwe loonbeslagen werd geconfronteerd, kan redelijkerwijs niet als plichtsverzuim van appellante worden aangemerkt.

Nu geen sprake was van plichtsverzuim, was de korpschef niet bevoegd appellante voorwaardelijk strafontslag op te leggen.

[...]

Nu het besluit tot het verlenen van voorwaardelijk ontslag geen stand houdt, kan ook de tenuitvoerlegging van die straf niet in rechte standhouden.

[ECLI:NL:CRVB:2019:1202](#)

JnB2019, 444

MK CRvB, 04-04-2019, 18 2531 AW

korpschef van politie.

Besluit algemene rechtspositie politie (Barp) 73, 77 lid 1 aanhef en onder j, 78 lid 1, 84 lid 1 aanhef en onder b, 84 lid 2

AMBTENARENRECHT. PLICHTSVERZUIM. TENUITVOERLEGGING

VOORWAARDELIJK STRAFONTSLAG. Appellant is er bij het voorwaardelijk strafontslag al op gewezen dat het niet werkgerelateerd raadplegen van de politiesystemen niet is toegestaan en als plichtsverzuim wordt aangemerkt. Dat heeft appellant er echter niet van weerhouden om de politiesystemen opnieuw te raadplegen ten aanzien van een aantal van zijn privécontacten. Dat appellant wilde weten of hij gelet op zijn functie wel kon omgaan met deze privécontacten, maakt de betreffende raadplegingen niet werkgerelateerd. Het raadplegen van de politiesystemen is immers alleen toegestaan in het kader van de uitvoering van de politietaken, wat appellant, gelet ook op het voorwaardelijk strafontslag, wist dan wel behoorde te weten. Daarvan was bij de betreffende raadplegingen geen sprake. De Raad is daarom met de rechtbank van oordeel dat appellant zich schuldig heeft gemaakt aan de hem verweten gedraging en dat de aan het voorwaardelijk strafontslag verbonden voorwaarde van soortgelijk plichtsverzuim is vervuld. Appellant heeft geen bijzondere omstandigheden aangevoerd om te oordelen dat de korpschef niet in redelijkheid heeft kunnen komen tot tenuitvoerlegging van het voorwaardelijk strafontslag.

[ECLI:NL:CRVB:2019:1208](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2019, 445

MK CRvB, 08-04-2019, 17/1131 WAJONG

Raad van bestuur van het Uvw.

Wajong 2015 1a:1

WAJONG 2015. INGEZETENE. De Raad is van oordeel dat geen wettelijke grondslag bestaat voor de door appellante aangevoerde grond dat sprake is van een dermate geringe overschrijding van de leeftijdsgrens met drie maanden, dat deze te verwaarlozen is en niet aan toekenning van een Wajong-uitkering in de weg mag staan.

Afwijzing aanvraag Wajong 2015 op de grond dat appellante niet op en vanaf haar achttiende verjaardag in Nederland woonde.

Raad: Met de aanvraag van 19 oktober 2015 heeft appellante een aanvraag om Wajong-uitkering op grond van hoofdstuk 1A van de Wajong 2015 willen doen.

Op het moment dat appellante op 25 november 2002 haar eerste Wajong-aanvraag indiende, was op grond van artikel 5, eerste lid, onder a, van de Wajong 1998 jonggehandicapte de ingezetene die arbeidsongeschikt is op de dag waarop hij zeventien jaar wordt. Op het moment dat appellante de aanvraag van 19 oktober 2015 indiende was op grond van artikel 1a:1, eerste lid, onder a, van de Wajong 2015 jonggehandicapte de ingezetene die op de dag waarop hij achttien jaar wordt (...) duurzaam geen mogelijkheden tot arbeidsparticipatie heeft. De genoemde artikelen verschillen van inhoud. Het voor de aanvraag relevante recht is gewijzigd.

Uit [...] volgt dat de aanvraag van 19 oktober 2015 moet worden aangemerkt als een nieuwe aanvraag en dat het Uvw deze aanvraag terecht inhoudelijk heeft beoordeeld met toepassing van hoofdstuk 1A van de Wajong 2015 (zie ook de uitspraak van de Raad van 19 juli 2018, [ECLI:NL:CRVB:2018:2225](#)). Daarbij wordt betrokken dat uit het overgangsrecht ter zake geen beperkingen voortvloeien.

Niet in geschil is dat appellante op de dag waarop zij achttien jaar werd, geen ingezetene was. Dat betekent dat zij op grond van artikel 1:1a, eerste lid, onder a, van de Wajong 2015 niet als jonggehandicapte kan worden aangemerkt. Appellante heeft aangevoerd dat sprake is van een dermate geringe overschrijding van de leeftijdsgrens met drie maanden, dat deze te verwaarlozen is en niet aan toekenning van een Wajong-uitkering in de weg mag staan. Voor dat standpunt bestaat echter geen wettelijke grondslag. Uit wat is overwogen [...] volgt dat het Uvw appellante terecht niet in aanmerking heeft gebracht voor een Wajong-uitkering. De rechtbank is in de aangevallen uitspraak tot hetzelfde oordeel gekomen, maar op grond van een andere motivering. De aangevallen uitspraak wordt daarom bevestigd met verbetering van gronden.

[ECLI:NL:CRVB:2019:1242](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2019, 446

MK CRvB, 03-04-2019, 17/2966 BBZ

college van burgemeester en wethouders van Leeuwarden.

PW 6 lid 2

Besluit bijstandverlening zelfstandigen 2004 (Bbz 2004) 1 aanhef en onder d, 1 aanhef en onder e 12 lid 2, 44 lid 1

BESLUIT BIJSTANDVERLENING ZELFSTANDIGEN 2004. UITLEG BOEKJAAR. In artikel 1, aanhef en onder d, van het Bbz 2004 is bepaald dat in het Bbz 2004 onder boekjaar wordt verstaan de periode van 12 maanden waarover de administratie van de zelfstandige wordt gevoerd. In artikel 1, aanhef en onder e, van het Bbz 2004 is bepaald dat in het Bbz 2004 onder netto inkomen wordt verstaan het over het boekjaar verworven inkomen, bedoeld in hoofdstuk 3, paragraaf 3.4 van de PW, met toepassing van artikel 6, tweede lid, van de PW. Hieruit volgt dat het college terecht de inkomsten van appellant over heel 2008, zoals de uitkering op grond van de WW en inkomsten uit loondienst, bij de definitieve vaststelling op grond van artikel 12 van het Bbz 2004 heeft betrokken. Beroep op dringende redenen slaagt niet.

[ECLI:NL:CRVB:2019:1156](https://ecli.nl/crvb/2019:1156)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Inreisverbod

JnB2019, 447

MK ABRS, 10-04-2019, 201804876/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 66a lid 2

INREISVERBOD. Paragraaf A4/2.1 is een limitatieve opsomming van de gevallen waarin de staatssecretaris ondanks het geven van een vertrektermijn toch een inreisverbod uitvaardigt.

De staatssecretaris heeft een inreisverbod tegen de vreemdeling uitgevaardigd krachtens artikel 66a, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000). Deze uitspraak gaat over de vraag of de staatssecretaris in paragraaf A4/2.1 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: paragraaf A4/2.1) limitatief heeft opgesomd in welke gevallen hij van deze bevoegdheid gebruik maakt. [...]

Uit de toelichting op paragraaf A4/2.1 in het besluit van 28 maart 2017, nr. WBV 2017/3, houdende wijziging van de Vc 2000 (Stcrt. 2017, 17943), volgt dat de staatssecretaris een inreisverbod krachtens artikel 66a, tweede lid, van de Vw 2000 kan uitvaardigen in de in die paragraaf beschreven situaties. Volgens die toelichting laat dat echter onverlet dat de hoofdregel is dat de staatssecretaris geen inreisverbod uitvaardigt als hij een vreemdeling een vertrektermijn geeft. De in paragraaf A4/2.1 beschreven situaties vormen dus een uitzondering op deze hoofdregel. Ook uit de bewoordingen in de toelichting, in het bijzonder het gebruik van de term 'mogelijk maken', volgt dat alleen de in paragraaf A4/2.1 genoemde categorieën van voormelde hoofdregel zijn uitgezonderd. Hieruit volgt dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat paragraaf

A4/2.1 een limitatieve opsomming is van de gevallen waarin de staatssecretaris ondanks het geven van een vertrektermijn toch een inreisverbod uitvaardigt. Zij heeft ook terecht overwogen dat uit de uitspraak van de Afdeling van 27 juni 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:2459](#), anders dan de staatssecretaris betoogt, niet volgt dat hij zijn bevoegdheid kan gebruiken in niet tot het beleid te herleiden situaties. [ECLI:NL:RVS:2019:1154](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2019, 448

MK ABRS, 11-04-2019, 201808824/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2

BW 10:31 lid 1 lid 4

ASIEL. Nareis. Uit het thematisch ambtsbericht volgt niet zonder meer dat inschrijving in de Syrische burgerlijke stand is vereist voor de rechtsgeldigheid van een in Syrië gesloten religieus huwelijk.

Aan het vereiste van een rechtsgeldig huwelijk op het moment van binnenkomst van de referent in Nederland, is voldaan indien een shariarechtbank het religieuze huwelijk dat vóór binnenkomst in Nederland in Syrië is gesloten, na binnenkomst in Nederland heeft bekrachtigd en daarbij de officiële huwelijksdatum heeft bepaald op de datum van het religieuze huwelijk.

Van de vraag of een rechtsgeldig huwelijk is tot stand gekomen, moet worden onderscheiden de vraag of sprake is van feitelijk gezinsleven.

Uit overweging 6 en 6.1 van de uitspraak van de Afdeling van 29 oktober 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3515](#), volgt dat de Afdeling uit het thematisch ambtsbericht afleidt dat een in Syrië gesloten religieus huwelijk dat is voltrokken of bekrachtigd door een shariarechtbank, in Syrië in beginsel rechtsgeldig is en dat ingevolge artikel 10:31, eerste lid, van het BW in beginsel moet worden uitgegaan van de rechtsgeldigheid van het desbetreffende huwelijk vanaf de datum die de shariarechtbank heeft bepaald als officiële huwelijksdatum, omdat dat de datum is die volgens het thematisch ambtsbericht voor de Syrische autoriteiten geldt. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de rechtbank terecht geen doorslaggevende betekenis toegekend aan de door de staatssecretaris overgelegde kopie van een gedeelte van een Duitse vertaling van het Syrisch Burgerlijk Wetboek. Uit dat gedeelte kan niet zonder meer worden afgeleid dat, in tegenstelling tot hetgeen daarover in het thematisch ambtsbericht is vermeld, inschrijving in de Syrische burgerlijke stand is vereist voor de rechtsgeldigheid van een in Syrië gesloten religieus huwelijk. Daarnaast heeft de rechtbank terecht overwogen dat de door de staatssecretaris aangehaalde passage uit het thematisch ambtsbericht voor meerdere uitleg vatbaar is. Daaruit volgt evenmin zonder meer dat inschrijving in de Syrische burgerlijke stand is vereist voor de rechtsgeldigheid van een in Syrië gesloten religieus huwelijk. [...]

Dat ingevolge artikel 29, tweede lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 bepalend is of een huwelijk rechtsgeldig is op het moment van binnenkomst van de desbetreffende referent in Nederland, neemt niet weg dat aan dat vereiste is voldaan indien een shariarechtbank het desbetreffende religieuze huwelijk dat vóór binnenkomst in Nederland van de desbetreffende referent in Syrië gesloten, na binnenkomst van die referent in Nederland heeft bekrachtigd en daarbij de officiële huwelijksdatum heeft bepaald op de datum van het religieuze huwelijk. Volgens het thematisch ambtsbericht is dat immers de officiële huwelijksdatum die voor de Syrische autoriteiten geldt, zodat ingevolge artikel 10:31, eerste lid, van het BW in beginsel moet worden uitgegaan van de rechtsgeldigheid van het huwelijk vanaf die datum. [...]

Van de vraag of een rechtsgeldig huwelijk is tot stand gekomen, moet worden onderscheiden de vraag of sprake is van feitelijk gezinsleven. De staatssecretaris betoogt terecht dat een huwelijksverklaring die is afgegeven door een bevoegde autoriteit, ingevolge artikel 10:31, vierde lid, van het BW slechts een vermoeden van rechtsgeldigheid geeft en dat hij daarom in geval van twijfel over de inhoud van die huwelijksverklaring kan onderzoeken of daarmee het bestaan van een huwelijk is aangetoond (vgl. de onder 3.2 genoemde uitspraak van 29 oktober 2018). De staatssecretaris heeft echter - anders dan bij Eritrese kerkelijke huwelijksakten (vgl. de uitspraak van de Afdeling van 16 mei 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1509](#)) - niet gemotiveerd dat een bekrachtiging van een religieus huwelijk door een shariarechtbank op zichzelf onvoldoende is om een huwelijk aan te tonen. Daarnaast is niet gebleken dat de bekrachtiging van de shariarechtbank in deze zaak niet authentiek is bevonden. Evenmin is gebleken dat wegens ongerijmdheden betreffende de inhoud van de bekrachtiging van de shariarechtbank - zoals het geval was in de zaak die ten grondslag ligt aan de uitspraak van 29 oktober 2018 - twijfel is ontstaan over de inhoud van die bekrachtiging. De staatssecretaris beperkt zich wat betreft de onder 3. vermelde tegenstrijdige verklaringen over het gestelde feitelijk gezinsleven tot het betoog dat het huwelijk tussen de vreemdeling en referent daardoor niet aannemelijk is. De staatssecretaris heeft echter niet gemotiveerd waarom de ongeloofwaardigheid van het door de vreemdeling gestelde feitelijk gezinsleven leidt tot de conclusie dat geen rechtsgeldig huwelijk tot stand is gekomen. De staatssecretaris betoogt daarnaast niet dat weliswaar sprake is van een rechtsgeldig huwelijk, maar dat de ongeloofwaardigheid van het gestelde feitelijk gezinsleven leidt tot de conclusie dat de vreemdeling desondanks niet tot het gezin van referent behoort in de zin van artikel 29, tweede lid, van de Vw 2000.

[ECLI:NL:RVS:2019:1161](#)

JnB2019, 449

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 15-03-2019 (publ. 08-04-2019), AWB 18/1991

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2

ASIEL. Nareis. Polygamie. In het huwelijk tussen referent en zijn echtgenote zijn drie kinderen geboren. Uit de relatie tussen referent en zijn partner is één kind geboren. Aan de partner en hun kind is een mvv verstrekt, zij verblijven

inmiddels in Nederland. Referent heeft ook een mvv aangevraagd voor de drie kinderen uit zijn huwelijk, eisers. Verweerder heeft dit afgewezen, omdat sprake is van een polygame situatie. De rechtbank stelt vast dat er inderdaad sprake is van een polygame situatie en tevens dat niet in geschil is dat dit in Nederland in strijd is met de openbare orde. De rechtbank overweegt dat de Gezinsherenigingsrichtlijn de mogelijkheid biedt om het recht op gezinshereniging te beperken in polygame situaties. Niet is gebleken van een situatie waarbij verweerder de belangen van eisers niet ten nadele van hen mocht laten uitvallen. Daarbij heeft de rechtbank van belang geacht dat eisers bij hun moeder verblijven en dat het belang dat zij hebben om zich te willen herenigen met referent in Nederland onvoldoende is onderbouwd. Van een ongerechtvaardigd onderscheid tussen kinderen geboren in een polygame situatie en kinderen geboren uit een niet polygame situatie is geen sprake, nu er sprake is van een objectieve en redelijke rechtvaardiging voor het gemaakte onderscheid en het daaruit voortvloeiende verschil in behandeling.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:3348](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2019, 450

MK ABRS, 08-04-2019, 201901495/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1 a

DUBLINVERORDENING. Italië. Het rapport van DRC/SRC geeft een vergelijkbaar beeld van de situatie in Italië met de situatie die de Afdeling heeft beoordeeld in haar uitspraak van 19 december 2018 en vormt geen aanleiding om daar nu anders over te oordelen

In zijn enige grief klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de vreemdeling met het rapport van de Danish Refugee Council en de Swiss Refugee Council, "Mutual trust is still not enough: The situation of persons with special reception needs transferred to Italy under the Dublin III Regulation" van 12 december 2018 (hierna: het rapport van DRC/SRC) aannemelijk heeft gemaakt dat de staatssecretaris bij Italië ten onrechte van het interstatelijk vertrouwensbeginsel uitgaat voor zover het gaat om de overdracht van kwetsbare personen.

De Afdeling heeft in haar uitspraak van 19 december 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:4131](#), geoordeeld dat de staatssecretaris bij Italië terecht van het interstatelijk vertrouwensbeginsel uitgaat.

Het rapport van DRC/SRC geeft een vergelijkbaar beeld van de situatie in Italië met de situatie die de Afdeling heeft beoordeeld in haar uitspraak van 19 december 2018 en vormt geen aanleiding om daar nu anders over te oordelen. De rechtbank heeft dus ten onrechte overwogen dat de vreemdeling met dit rapport aannemelijk heeft gemaakt dat

de staatssecretaris bij Italië ten onrechte van het interstatelijk vertrouwensbeginsel uitgaat. De grief slaagt.

[ECLI:NL:RVS:2019:1085](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2019, 451

MK ABRS, 11-04-2019, 201901039/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 8 m, 62c lid 4

VREEMDELINGENBEWARING. Dublinclaimant. Eenmaal geëindigd rechtmatig verblijf krachtens artikel 8, aanhef en onder m, van de Vw 2000 herleeft niet, indien een vreemdeling zich opnieuw meldt bij een asielzoekerscentrum en aldaar opvang ontvangt van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers.

De vreemdeling, een Dublinclaimant, is op 12 september 2018 met onbekende bestemming uit het asielzoekerscentrum Grave vertrokken. Hiermee wordt hij geacht Nederland kennelijk uit eigen beweging te hebben verlaten, als bedoeld in artikel 62c, vierde lid, van de Vw 2000, zodat zijn rechtmatig verblijf als Dublinclaimant krachtens artikel 8, aanhef en onder m, van de Vw 2000, op voornoemde datum is geëindigd (zie de uitspraak van de Afdeling van 2 mei 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1491](#)). Op 14 november 2018 heeft de vreemdeling zich weer gemeld in het asielzoekerscentrum en daar opvang gekregen.

In geschil is of de vreemdeling, door zich weer te melden bij het asielzoekerscentrum, opnieuw rechtmatig verblijf krachtens artikel 8, aanhef en onder m, van de Vw 2000 heeft gekregen. [...]

Zoals de staatssecretaris terecht betoogt, zijn er in artikel 62c, vierde lid, van de Vw 2000, noch de wetsgeschiedenis daarvan, aanknopingspunten te vinden dat eenmaal geëindigd rechtmatig verblijf krachtens artikel 8, aanhef en onder m, van de Vw 2000 herleeft, indien een vreemdeling zich opnieuw meldt bij een asielzoekerscentrum en aldaar opvang ontvangt van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers. Daarom heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat de vreemdeling weer voldeed aan de vereisten van laatstgenoemd artikel. De enkele omstandigheid dat de staatssecretaris op de hoogte was van de verblijfplaats van de vreemdeling in het asielzoekerscentrum, levert ook geen rechtmatig verblijf krachtens de Vw 2000 op.

[ECLI:NL:RVS:2019:1164](#)

[Naar inhoudsopgave](#)